

**OLLE
HÖGSTRAND
MASKERAT
BROTT**

**OLLE
HÖGSTRAND
MASKERAT
BROTT**

 SAGA
EGMONT

Olle Högstrand

Maskerat brott

Saga

Maskerat brott

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1971, 2019 Olle Högstrand och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726115352

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Till min Barbro

Flickan

— När kommer pappa hem? sade hon.

Praktikanten tittade upp från sin tidning. Hon såg lite irriterad ut.

— Snälla Kristina. Det vet du väl att han är borta och inte kommer tillbaka förrän i morgon.

— Varför är han alltid borta, undrade flickan. Peter och Johans pappa kommer hem varje kväll.

— Det är din pappas jobb att resa mycket. Du vet ju att han är i Amerika nu.

Den lilla flickan tog en färgpenna och ritade ett blått, tjockt streck tvärs över en gris i sin målarbok. Sedan gjorde hon likadant med den gula pennan.

— Varför gör du så, frågade praktikanten. Det vet du väl att grisar inte är blå och gula.

— Jag gör som jag vill, sade den lilla flickan och plutade med munnen.

— Det gör du alltid, suckade praktikanten. Det är snart dags för kvällsmat. Vill du ha flingor och filmjolk?

— Ja, men bara om det är frostflingor.

Praktikanten reste sig och gick bort till skåpet över radhuskökets spis. Där tog hon fram kartongen med flingor och satte den på bordet.

— Ligger det nån hund i paketet?

— Nej, den fick du häromdan och förresten är det bara dumheter med leksaker i flingpaket. Barn kan stoppa dom i munnen och få dom i halsen.

— Dör man då?

— Det kan man göra om man inte får bort leksaken.

— Precis som mamma, sade den lilla flickan och såg belåten ut.

— Ja, hon är död men hon dog inte av att hon fick nåt i halsen.

Den lilla flickan sade inget utan stoppade tummen i mun. Praktikanten satte fram en tallrik och hällde i filmjölken. Därefter körde hon ner handen i flingpaketet och strödde flingorna över filmjölken.

— Varför gör du så, Annika?

— Hur då så?

— Stoppar ner handen i paketet. Pappa håller alltid direkt ur paketet.

Annika svarade inte på frågan. I stället lyfte hon fram en hög pall till bordet.

— Jag vill inte ha nån haklapp, sade den lilla flickan.

— Nej, du slipper, du slipper men då måste du äta upp hela portionen.

— Vad är portion för nåt?

— All maten menar jag.

Flickan började snällt sleva i sig maten. Hon åt med stor energi. Då och då gjorde hon en liten paus och tryckte med skeden ner flingorna i filmjölken.

— Varför gör du så där? Man ska inte leka med maten.

— Jag leker väl inte heller.

— Vad gör du, då?

— Det vet jag inte.

Flickan visste mycket väl varför hon gjorde på det där sättet. Hon kom i håg vad Annika hade sagt om att få leksaker i halsen. Kanske var det lika farligt att få flingor i halsen. Om de var våta av filmjölken så halkade de säkert ner lättare.

— Tror du att pappa köper nåt åt mig i Amerika?

— Det tror jag säkert. Det brukar han alltid göra.

— Men jag tyckte inte om den där isbjörnen han köpte på Island. Den ser så elak ut.

— Han kanske köper en indiandocka?

— Är indianer farliga?

— Nej, inte alls.

— Men det säger Peter och Johan. Dom säger att indianer dödar andra människor.

— Det är bara på lek. Ät färdigt nu så ska du få bada.

— Läser du en saga för mig när jag ligger i sängen?

— Ja, men bara en kort saga.

— Då vill jag att du läser Mathias bakar kakor. Nyss var det sju men nu är det bara sex. Det kom en hund och åt upp den, sa Mathias.

— Den sagan kan du ju utantill.

— Jag vill att du läser om Mathias.

— Ja, ja, ät nu.

Så småningom läste Annika sagan. Sedan stoppade hon om flickan och gav henne en liten filtrasa som hon höll i handen samtidigt som hon sög på tummen.

— Dörren ska stå öppen och det ska lysa i hallen, sade hon.

— Javisst. Jag är i köket och diskar och städar upp. Godnatt med dig.

— Kan du inte ge mig en kram från pappa?

— Det kan jag väl.

Flickan fick sin kram och lade sig omedelbart på magen. Hon sov redan efter ett par minuter.

Egentligen var det inget konstigt alls med Kristina Sundelin. Det skulle i så fall vara att hennes pappa var en medelålders änkling och konungariket Sveriges statsminister.

Fadern

Bengt Sundelin satt tillsammans med sin pressekreterare och en journalist på ett hotellrum i Chicago. Tidigare på dagen hade han avslutat sin Mellanvästernkampanj i syfte att popularisera svenska industriprodukter.

— Hur har det gått, tycker ni, undrade statsministern.

— Med tanke på förutsättningarna anser jag att det har lyckats över hövan, svarade pressekreteraren som Sundelin raggat upp från en nedlagd tidning i landsorten.

— Vad tycker du, Per, frågade Sundelin journalisten.

Denne var en lång mörk man med glasögon. Han bar en ljusbrun manchesterkostym som han köpt hos Myrorna. På näsan satt ett par glasögon. Den ena skalten var av och reparerad med tejp. Ur fickan tog han upp en snusdosa och lade in en präktig pris under överläppen.

— Har du nån whisky kvar, frågade han.

Pressekreteraren skyndade sig att hälla upp ett halvt dricksglas. Per Lund drack med synbar tillfredsställelse ur alltihop.

— Det var gott, sade han.

— Jag frågade dig hur du tycker att det har gått, sade statsministern.

Lund tittade på Sundelin med sina bruna ögon som blev ännu större genom glasögonens linser. Han såg nästan lite bakom ut. Hans naivitet, som var honom till ovärderlig hjälp i det journalistiska arbetet, var till en del äkta. Men bara till en del.

— Var utrikesministern förbannad, frågade han.

Sundelin skrattade. Pressekreteraren log.

— Utrikesministrar är inte förbannade, min käre Per. På sin höjd kan de framföra sin djupa oro.

— Sa han nåt om att skicka en ny ambassadör till Stockholm?

— Nej, inte direkt men han antydde det.

— Får jag skriva det, frågade Lund hastigt.

— Ja, bara du inte citerar mig.

Utan att säga ett ord mer reste sig Lund tvärt och lämnade rummet. Det hörde till hans vanor att ibland avbryta sig mitt i en mening och rusa iväg. Sundelin hade varit med om det tidigare och reagerade inte alls. Däremot såg pressekreteraren en aning chockad ut.

— Han är sån, sade Sundelin. Det ska du inte bry dig om. Han är utan tvivel den mest välunderrättade politiske journalisten i Sverige. Håll dig väl med honom.

Sundelin var en man i femtioårsåldern. Han var ganska korpulent men rörde sig med förvånansvärd snabbhet. Håret som en gång varit nästan korpsvart började få grå slingor. Han var kanske ingen visionär men ingen kunde som han lyssna till "rörelsen". Han sög åt sig kunskaper.

— Jag borde vara bättre på engelska, sade han. Jag kan visserligen uttrycka mig och få fram nyanser men det går för långsamt.

— Det kan jag inte hålla med om, invände pressekreteraren.

— Ibland tycker jag att du är ett förbannat mähä, fräste Sundelin till. Du vet förbannat väl att språk inte är min starka sida.

Den andre svarade inget men såg djupt förorättad ut. Han kurade ihop de smala axlarna och blev minst en decimeter kortare.

— Ta inte åt dig så hemskt. Du är ju ny än så länge och vet inte att jag ger och kräver uppriktighet.

Det blev tyst ett tag. Sundelin slog upp lite whisky åt sig. Han läppjade försiktigt ett par gånger.

— Hur är den människa beskaffad som kastar en handgranat i amerikanske ambassadörens bil?

— Det var ju en galning, eller hur?

— Ja, dom säger det. Säpo har undersökt hans bakgrund fram och tillbaka. Han har alltid varit lite överspänd.

Marxist förstås. Intensiv anhängare av olika proteströrelser. Inga våldstendenser någonsin tidigare. Läkarna kan inte förstå vad som drev honom till dådet.

— Han fick en knäpp helt enkelt.

— Ja, förmodligen men ändå.

— Han kanske knarkade. LSD eller nåt liknande.

— Säpo har tittat på den möjligheten också. Inget tyder på att han var narkoman.

— Är det riktigt som du sa till Lund att utrikesministern antydde att en ny ambassadör snart ska utnämnas?

— Nej, jag bluffade. Jag är bara nyfiken på den amerikanska reaktionen. Det ska bli skönt att få komma hem och bli som en människa igen.

Pressekreteraren tog mod till sig.

— Vad är din egen bedömning av resan?

— Jag tror att det har gått rätt bra. Inga demonstrationer att tala om och jag är övertygad om att utrikesministern begrep att mordet på ambassadören var en isolerad företeelse. Hur den här försäljningskampanjen har gått bryr jag mig inte om. Storföretagen har så mycket skickligt folk att de säljer utan min hjälp. Men nog var det en förbannad tur att det gick att ordna ett möte med utrikesministern. Det satt hårt inne.

— Och nu är det valet, sade pressekreteraren.

— Ja, och nu är det valet. Det kan bli problematiskt. Gubbarna klagar över dåligt intresse.

Sundelin kom att tänka på en sak. Han erinrade sig att han måste övertala Annika att stanna åtminstone över valet. Associationsbanan fortsatte till dottern.

— Visst fan, sade han. Det har jag glömt bort.

— Vadå?

— Jag måste ju köpa en present åt Kristina. Annars vågar jag inte komma hem.

— Ska jag gå ut och köpa nåt?

— Nej, det vill jag göra själv.

Han reste sig, satte på en kavaj och gick ut i hotellkorridoren. De två säkerhetsmännen från amerikanska UD:s Secret Service masade sig upp ur sina stolar.

— Jag ska ner i hotellvestibulen och köpa souvenirer, sade Sundelin. Ni behöver inte följa med.

De två säkerhetsmännen tittade på varann.

— Vi måste, sade den ene. Annars bryter vi mot våra instruktioner.

Han knäppte sin kavaj. Axelhölstret skymtade till. Tillsammans gick de tre männen till hissen och åkte ner de tjugotre våningarna till gatuplanet.

I hotellvestibulen var det mycket folk. Ingen lade märke till Sundelin utom ett par svenska journalister som stod i kassan och klarade av räkningen. Sundelin vinkade till dem och hoppades att de skulle låta honom vara ifred. Dessutom tyckte han mycket illa om den ene — en USA-korrespondent i en stor kvällstidning. Sundelin ansåg honom ovederhäftig och framför allt dum.

Och dumma människor var det värsta statsministern visste — folkpartister undantagna förstås.

Sundelin gick bort till en av de många butikerna. Han letade lite förstrött bland alla saker tills han hittade en hylla med dockor. Han köpte en som var utklädd till indianpojke. Den kostade åtta dollar.

Kvällstidningsjournalisten slöt upp vid hans sida.

— Jaså, du köper en present till dottern?

— Ja, svarade Sundelin vänligt.

Han hade aldrig någon gång låtit den andre märka att han ogillade honom. Det hade naturligtvis inte journalisten heller gjort i sin suveräna självupptagenhet.

— Hur gammal är det hon är nu?

— Fyra år. Hon fyller fem i december.

Sundelin såg redan nästa dags signerade artikel framför sig. Alltsedan hustruns död för ett år sedan hade hans ställning som ensam far i högsta grad intresserat kvällstidningar och veckopress.

— Tycker hon om att leka med dockor, frågade journalisten.

— Det gör väl alla flickor.

Journalisten visste vad folk — och redaktionsledningen — ville ha.

— Kanske hon får en ny mamma snart, frågade han.

Sundelin betalade för dockan.

— Det kan jag aldrig tro, sade han. Jag är för gammal att gifta om mig. Åker du med till Stockholm i kväll?

— Nej, jag ska tillbaka till New York.

Gudskelov, tänkte Sundelin. — Så synd, sade han.

— Nu måste jag upp och packa färdigt, fortsatte han. Ses vi inte mer får jag säga adjö för den här gången.

Han tog kartongen under armen och åkte upp till sviten tillsammans med de två säkerhetsmännen.

När han kom in på rummet ångrade han att han inte köpt en mindre docka. Han visste att han kunde låta någon i "uppvaktningen" ta hand om paketet men han avskydde att utnyttja sin ställning på det sättet.

Han tittade på klockan. Den var nära sex på kvällen. Då var den tolv på natten hemma i Stureby. Han fick ett mjukt drag kring munnen då han tänkte på dottern.

Det ska bli skönt att komma hem, tänkte han och ringde på en av "pojkar". Han fick ta hand om dockan.

— Något måste du göra för din feta lön, sade han till det unga departementsrådet och lämnade över kartongen. Glöm inte att ge mig den på Arlanda.

Departementsrådet Sven B. (noga med B:et) Eng var en ung, blond man som direkt efter sin pol. mag. tagits om hand av partiet. Han var mycket skicklig, mycket välartad och ytterst mån om sin karriär.

— Är det något annat som jag kan hjälpa till med, frågade han sin arbetsgivare.

— Nej, jag tror inte det. Du ser förstås till att vi får allt med oss. Generalkonsuln har lovat att köra oss till flygfältet. Anteckna honom på listan över dom som ska ha tackbrev efter resan.

Eng nickade till svar. Lite irriterad var han nog. Sånt där kom han ihåg utan att bli påmind om det. Han svalde förtreten. Sundelin var utrustad med en nästan osviklig inre detektor för stämningsskiftningar. Han lyfte på de buskiga ögonbrynen.

— Du kanske tycker att jag blandar mig för mycket i detaljerna, sade han. Men jag är nu en gång sån. Jag vill vara säker på att allt fungerar. Förr kunde jag lita hundra procentigt på mitt minne men det går inte längre.

En av de benvita telefonerna i rummet ringde. Eng gick och svarade. Några korta repliker växlades.

— Det var generalkonsuln, sade han. Han är här om en halvtimme.

Efter några minuter ringde det igen. Åter gick Eng och svarade. Han lämnade omedelbart över luren till statsministern med handen över mikrofonen.

— Det är utrikesministern.

— Vilken djävla utrikesminister?

— Eriksson.

Sundelin log.

— Hej, Göte! sade han.

Erikssons knastertorra stämma hördes tvärs över Atlanten och den amerikanska kontinenten från tjänsterummet i Arvfurstens palats vid Gustav Adolfs tog i Stockholm.

— De sa i nyheterna för en stund sen att det finns goda utsikter för att amerikanerna citat i en nära framtid slutcitat tillsätter en ny ambassadör.

— Det har jag inte hört något om. Det måste vara Lund som har hört något rykte.

— Vad ska jag säga till journalisterna, undrade utrikesministern.

— Säg som det är att du inte vet något om, saken.

De båda excellenserna konverserade ytterligare en stund. Sundelin började se uttråkad ut.

— Nej, nu måste vi sluta. Jag ska strax åka ut till flygfältet. Håll ställntegarna tills jag kommer hem.

Samtalet avslutades. Statsministern skrockade för sig själv och lyfte på luren och begärde Per Lunds rum. Han fick beskedet att den snusande journalisten redan gett sig av till flygfältet.

Departementsrådet var fortfarande kvar i rummet. Han var mycket nyfiken på statsministerns belåtna min. Vad var det egentligen som hade hänt. Han fick snart besked.

— För ett par timmar sedan sa jag åt Lund att amerikanske utrikesministern antytt för mig att det snart ska utnämnas en ny ambassadör i Stockholm. Nu har Göte fått hela historien om halsen och är alldeles över sig given.

— Ska det verkligen komma en ny ambassadör till Stockholm?

— Nej, jag släppte ut saken för att få en koll på amerikanernas reaktion. Personligen tror jag att vi får vänta minst tre månader innan det är klart för en ny man.

När sällskapet senare kom ut till flygplatsen fick Sundelin syn på Lund. Han satt i avgångshallens förstaklassbar och drack whisky.

— Du är snabb, du, konstaterade statsministern. Din nyhet om ambassadören har redan lästs i radio.

Lund log med sina bruna tänder. Hans tandställning gav intrycket av en snäll Kalle Kanin.

— Jag är alltid snabb, sade han. Jag har förresten fått order hemifrån att be dig om en kommentar.

— No comments.

— Trodde väl det.

Stockholmsfligheten ropades ut. Sundelin tog plats i sin förstaklassfåtölj. Två minuter senare sov han tungt. Han vaknade först då pursern kom och frågade vad han ville ha för drink före maten.

Sundelin åt snabbt och drack ett par glas vin. Sedan petade han noga tänderna och lade sig till rätta.

— Jag vill inte bli väckt förrän jag vaknar av mig själv.

Medan det började dagas i Stockholm rusade det stora planet morgonsolen till mötes. Sveriges statsminister sov lugnt och drömfritt.

Trion

I en moderniserad trerummare på Döbelnsgatan i Stockholms centrum satt tre personer — två män och en kvinna. En av männen var snobbigt klädd. Han var i trettioårsåldern. Det mörka håret var tjockt och välkammat. På vänster lillfinger satt en klackring i massivt guld.

Den andre mannen var äldre. Han hade bruna manchesterbyxor och en gråaktig vindtygsjacka. Han var mycket kraftig. Håret var stubbat och aningen gråsprängt. Han lekte med en nyckelknippa.

Kvinnan var ung — på sin höjd tjugo år. Figuren var snygg, håret gråtonat. Hon hade vita långbyxor och en vit jumper. Hon verkade inte vara riktigt nykter. Hon rökte nervöst på en cigarrett.

— Nog kunde du väl hållit dig nykter i dag, snäste den eleganta mannen.

— Jag jobbade till elva i kväll. En av de sista kunderna hade en flaska vodka med sig och jag fick ett par glas.

— Det är förbanne mig ingen ursäkt. Du kan ju förstöra hela grejen om du är full. Förstår du inte det, din djävla halvhora.

— Ta det lugnt, Arne, sade den äldre mannen. Det tjänar inget till att skälla på henne.

— Nej, det kan hända men jag tänker inte låta henne sabotera affären.

Det blev tyst ett tag. Ingen av de tre sade någonting. Flickan satt och stirrade i golvet.

— Gå ut på muggen och tvätta dig med kallt vatten, sade mannen som kallades Arne.

Flickan reste sig från ottomanen som stod mitt på golvet och försvann.

— Fruntimmer, fräste den yngre mannen.

— Det var du som ville ha med henne, sade den äldre.

— Ja och sällan har jag ångrat mig så. Men hon är skärpt när hon är nykter.

— Synd bara att det inträffar så sällan.

Ing-Marie kom tillbaka ut i rummet. Det syntes att hon hade gråtit. Hon tittade skyggt på den äldre mannen.

— Har du en cigarrett, Bosse?

Han tände en cigarrett och gav henne den. Hon drog ett par djupa bloss.

— Det förstår ni väl att jag är nervös, sade hon. Men ni kan lita på mig. Det lovar jag.

— Har du lämnat in min V-femma, frågade Arne.

Flickan såg ännu olyckligare ut.

— Ja, det ser man hur mycket man kan lita på dig. Tänk om det blir vinst.

— Kanske vi hinner i morgon, undrade flickan försiktigt.

— Gör dig inte dummare än du är. När skulle vi få tid med det?

Ing-Maries rädsla började förvandlas till ilska. Det kom två röda fläckar på hennes kinder.

— Och vem är det som finansierar dina V-femmor, dina bilar och dina krogsvängar? Jo, det är allt din lilla halvhora det.

Arne reste sig. Han såg ut som han tänkte klippa till henne. Den andre mannen tog tag i honom. Arne ryckte sig loss men sänkte den höjda armen.

— Lugna dig.

Arne muttrade något men försökte synbarligen följa kamratens råd. Ur bakfickan drog han upp en kam och

började nästan pedantiskt kamma sig. Hela tiden tittade han sig i den stora spegeln som var placerad vid ottomanens fotända.

Han var fortfarande ilsken på Ing-Marie. Det värsta var att hon hade rätt. I flera månader hade han levt högt på hennes "posering". Visserligen gjorde han då och då en bilaffär men marknaden var inte alls så bra som tidigare. Men om ett par dar skulle han inte behöva krusa någon längre. Allra minst Ing-Marie.

— Jag tog kanske i lite för mycket, sade han med ett leende som verkade öppet, äkta och lite skamset.

Med stor tillfredsställelse konstaterade han att Ing-Marie smälte. Bosse däremot hade sitt vanliga nollställda ansikte. Man visste aldrig vad den kisen tänkte. Arne önskade att han kunde få en inblick i den tankevärlden. Han kände sig alltid lite osäker i Bosses närvaro.

— Jag har tjänat över tusen spänn i dag, sade Ing-Marie. En gammal torsk betalade trehundra för att se mig och den andra tjejen tillsammans ett tag. Det är ju inte klokt.

— Nej, det är det inte, medgav Bosse och snurrade nyckelknippans kedja kring pekfingret ännu en gång.

Bosse gav inte mycket för vare sig Arne eller hans tjej. Han litade av princip aldrig på gnoer och Arne var inte annat än en djävla amatör. Men han behövde dem för att planen skulle gå i lås. Säg vad man ville om Arne. Köra bil kunde han och Ing-Marie behövdes för andra ändamål.

— Klockan är snart ett, sade Bosse. Vi går och lägger oss nu. Kom ihåg att vi ska upp tidigt i morgon bitti.

Han reste sig i hela sin längd. Han haltade en aning när han försvann in i ett av de andra rummen utan att säga godnatt.

Arne och Ing-Marie satt på var sin sida av ottomanen. Flickan gäspade så att plomberna lyste svarta inne i munnen på henne.

— Kom så går vi in och lägger oss, sade hon. Här kan vi ju inte vara.

De lämnade poseringsrummet och gick in i det rum som var Ing-Maries privata. Det var bemängt med massor av grejor som dels vittnade om innehavarinnans dåliga smak, dels om hennes goda ekonomi. På en gustaviansk byrå som säkert kostat massor av pengar stod bland mycket annat ett fotografi av en liten pojke i tvåårsåldern.

Arne klädde snabbt av sig och lade sig i den breda dubbelsängen. Som vanligt strippade Ing-Marie för honom. En gång hade han anförtrött henne att han tänkte på hennes strip. Men nu märkte hon ingen reaktion hos honom.

Hon mulnade och lade sig på andra sidan av sängen. Arne låg och tittade upp i taket.

— Vad funderar du på, frågade hon och flyttade sig lite närmare honom.

Det snabba leendet igen.

— Ingenting, svarade han.

Hon snodde med pekfingret i det tjocka håret på hans bröst. Handen sökte sig neråt. Först gjorde han en ansats att dra sig undan men snart vände han sig emot henne.

Hade Arne sett hennes leende när han bet henne i bröstet skulle han ha blivit förvånad. Det var inget vackert leende utan hånfullt och skadeglatt. Triumferande också förresten.

En stund senare sov Arne men Ing-Marie låg vaken. Försiktigt gick hon fram till fönstret. Gatan låg tom men hon hörde trafiken från Odengatan.

Han ska inte vara för säker på mig, tänkte hon och återvände till sängen.

Den siste av de tre som somnade var Bosse. Han hade huvudvärk och kom inte till sömns förrän han stoppat i sig

ett par kodeintabletter. Det sista han gjorde var att kontrollera väckarklockan.

Mördaren

I en cell på den psykiatriska avdelningen på Långholmen låg en annan man vaken. Han var lång och mager. Han hade bakåtstruket hår. Skägget var rödaktigt och missklädsamt.

Mannen hette Jens Fors och var 22 år. Han läste på en fil. kand. Han var kanske den mest omskrivne mannen i svensk kriminalhistoria. Fyra veckor tidigare hade han kastat en handgranat in i baksätet på den amerikanske ambassadörens bil. Ambassadören hade dött ett par minuter senare av sin uppflähta mage.

Från högsta ort hade det kommit order på att Fors tills vidare skulle stå under ständig bevakning. Därför var celldörren öppen. Utanför satt en ung vårdare. Han läste en roman av en avantgardistisk svensk författare. Vårdaren var egentligen studerande han också men extraknäckte på Långholmen. Han lyfte då och då blicken från boken.

— Svårt att sova, sade han till slut.

Som om det skulle kräva den allra största fysiska ansträngning vred Fors huvudet så det vette mot dörren.

— Ja.

— Fick du inte en tablett att sova på?

— Jo.

— Kan du inte sova i alla fall?

— Nej.

Vårdaren hade tidigare nätter under sin vak vecka försökt att få igång ett samtal med Fors men möttes alltid av samma enstaviga svar. Egentligen skulle vårdaren, som förresten hette Sven Johansson och röstade med KFML,

vilja fråga Fors om mordet men han hade stränga instruktioner från anstaltsledningen att inte ta upp det ämnet. Skulle däremot Fors börja tala om saken självant borde han svara så neutralt som möjligt.

Varken Johansson eller Fors visste att Säpo hade monterat in en mikrofon i väggen ovanför sängen. Mikrofonen ledde till en snurrande bandspelare i ett annat rum på anstalten. Det rummet bemannades ständigt av personal från rikspolisens säkerhetsavdelning.

Just nu satt det där en ung blond man i blåa jeans och en mockaväst. Han hade jobbat i Säpo i snart två år. Den unge mannen var student men hade trots det tagit anställning som vanlig patrullerande konstapel.

Hans arbetsledning upptäckte strax att den unge aspiranten hade vissa utförsgåvor trots sina slätstrukna betyg. Redan efter fyra års tjänst inom polisen arbetade han nu i Säpo som kriminälassistent. Lönen var det inte vidare bevänt med men han reste mycket och kunde därför leva bra på sina traktamenten.

Men det här urtråkiga jobbet på Långholmen gav inga pengar. Det bestod i att dag ut och dag in vakta en bandspelare som på sin höjd någon gång avslöjade att ambassadörsmördaren Fors onanerade i sin ensamhet.

Den unge Säpoagenten reflekterade inte alls över sitt uppdrag. Första gången han skickades till Långholmen för att vakta mikrofonen från Fors cell hade han frågat sin överordnade om det egentligen var tillåtet med sådan avlyssning.

— Alla gånger, hade hans chef svarat. Vi klarar det genom de bestämmelser som ger oss möjlighet att bland annat avlyssna misstänkta knarklangare.

— Men det här är väl ingen knarklangare?

— Nej, men bestämmelserna kan utnyttjas även för en sån här sak.

— Verkligen?

— Vi har klarsignal från högsta ort.

Då frågade inte Jan Olsson mer. Han kände sin chef och visste att han var en ärlig man. Med högsta ort menade han ingen annan än rikspolischefen eller kanske möjligen rentav inrikesministern.

Olsson hade rätt i sin förmodan. Ordern om avlyssning kom från rikspolischefen som i sin tur dessförinnan rådgjorde med kanslihuset. Inrikesministern däremot, vars ställning i regeringen var minst sagt stark, tänkte inte ens på att fråga sin chef.

Inte för att det spelade så stor roll. Statsministern skulle säkert ha gått med på saken. Han samarbetade alltid ovanligt väl med inrikesministern.

Det knastrade till i mikrofonen. Den dyrbara bandspelaren snurrade vidare. Olsson hörde samtalet mellan vårdaren och Fors. Han blev inte förvånad. Flera gånger tidigare hade han upplevt vårdarens små kontaktförsök.

— Kan du inte sova i alla fall, hörde Olsson vårdaren fråga, liksom det korthuggna nekande svaret.

Det blev tyst en stund. Johansson fortsatte att läsa sin roman. Han tittade på klockan och konstaterade att den snart var två.

— I kväll är det precis fem veckor sen jag köpte handgranaten, sade Fors helt överraskande.

— Vad sa du?

— Det hörde du nog. I dag är det precis fem veckor sen jag köpte handgranaten sa jag.

I rummet i våningen ovanför lystrade agent Olsson till. Äntligen, tänkte han och kastade en blick på bandspelaren. Den fungerade och det var mycket band kvar på rullen. Medan rullarna byttes satte han på en liten extraapparat.

— Var då, frågade vårdaren.

— Här i stan, sade Fors lite svävande.

— Tänkte du — vårdaren drog på orden — göra vad du gjorde redan då?

— Ja, det tror jag.

— Tror du?

Inget hördes på en stund. Fors låg och stirrade upp i taket med sina stora ljusblå ögon. Pyjamasjackan var solkig.

— Får jag en cigarrett, frågade han.

På grund av de hårda säkerhetsbestämmelserna fick inte Fors ha egna cigarretter och naturligtvis inga tändstickor. Vårdaren tog fram ett paket Prince ur ena fickan och gav Fors. Denne reste sig upp på ena armbågen. Han fick eld och lade sig ner igen. Han blåste röken hårt upp mot taket.

— Jo, jag hade nog funderat på det ett tag, sade mördaren. Något måste ju göras.

— Inte vinner man väl något på såna våldshandlingar, frågade vårdaren och undrade samtidigt om han inte därmed kom i konflikt med sina egna revolutionära idéer.

— Att kasta en handgranat på en amerikansk ambassadör är väl bara en bagatell mot vad amerikanerna har för sig i Sydöstasien.

— Det kan så vara. Men jag frågade vad du tror att du vinner.

Egentligen var den här diskussionen en återspeglning av vad som brukade förekomma då Johansson dryftade liknande problem med sina partikamrater. Bland dem fanns det sådana som förespråkade direkt och övertygande våld. Det gjorde inte Johansson själv.

Johansson fick inget svar. Han gjorde ytterligare ett par försök men fick inte ur Fors något mer. Den rödskäggige mannen, vars ansikte numera var en av de mest välkända i Sverige, låg stilla. Han klippte ett par gånger med ögonen och somnade.

Vårdaren reste sig och gick fram till sängen. Han såg forskande på mannen i sängen och märkte att han verkligen sov. Johansson återvände till sin stol.

En stund övervägde han om han skulle ringa efter någon överordnad. Han kom fram till att det inte var nödvändigt. Han kunde berätta vad som hänt när han blev avlöst klockan sex.

Nästan fyra timmar till dess, tänkte han och återgick till sin bok.

I sitt lilla krypin satt Olsson på högspänn ännu några minuter men så slappnade han av. Han drog den riktiga slutsatsen att Fors somnat. Ur sin lilla portfölj tog han fram ett par smörgåsar i plastförpackning och en mellanöl.

Den ena smörgåsen var det ost på. Mitt på låg en ynka liten grön olivbit. Under den var osten äckligt vit och blöt.

— Fy fan, sade Olsson för sig själv. Och det här tar de 2: 75 för.

Han tänkte med välbehag på att han nu var ledig i två dagar. Nästa dag tänkte han äta fint på krog.

Fors vände sig på sidan i sömnen och kved sakta. Johansson kastade en flyktig blick mot hans håll och undrade om Fors drömde.

I drömmen hörde Fors en välbekant röst. Den var inträngande och nästan sövande i sin övertalningsförmåga.

— Du måste, sade rösten. Vi väntar oss det av dig. Du åker med all säkerhet in men jag lovar att du ska få igen det tusenfalt. Lita på mig.

— Ja, jag ska, muttrade Fors i sömnen och så var det tyst.